184 χρόνια μετά... (Μάρω Σιδέρη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Ιανουαρίου, 2006

"*Αλίμονο: τι ελευθερία θα φτιάξω εγώ που θεωρώ τη μόδα αρετή και τη ελαφρότητα την ονομάζω τόλμη; Ποια ελευθερία θα προσφέρω στον κόσμο, εγώ που μη θέλοντας να συλλογιέμαι ελεύθερα, δεν ξέρω πως να συλλογιέμαι σωστά; Εγκλωβισμένη σε εύκολες ιδέες, σε εντυπωσιασμούς, σε βολεμένες παρατάξεις και τυχάρπαστα ασκέρια, κυνηγώ χίμαιρες, ακολουθώ κενόδοξα ινδάλματα, μιμούμαι ανόητες συμπεριφορές, μαϊμουδίζω και νοιώθω καλά μ' αυτό. Δεν κοιτώ το φως κατάματα, γιατί κυκλοφορώ με γυαλιά ηλίου και στο σκοτάδι, δεν έχω οράματα γιατί τα όνειρά μου περιορίζονται στο ταμπελάκι μιας φιρμάτης μα άδειας τσάντας, δεν θέλω να βελτιωθώ γιατί μπορώ να γίνω γνωστός χωρίς ιδιαίτερο κόπο, δε θέλω να είμαι μάγκας γιατί είναι πιο εύκολο να είμαι ψευτόμαγκας.*"

Αγαπητέ μου παππού,

Μιλώ σε σένα, τον άγνωστό μου πρόγονο που έζησε στον τόπο μου πριν 184 χρόνια μολονότι ποτέ ως σήμερα δεν είχες απασχολήσει τη σκέψη μου, ούτε τις προσευχές μου. Το «Θεός σ'χωρέσει» δε το έχω πει ποτέ ως τώρα για την ψυχή σου, μα, αφού πέρασε άλλη μια εθνική επέτειος, θέλησα να επικοινωνήσω μαζί σου, σαν αναφορά στο παρελθόν μου και σαν απολογία.
Καλέ μου παππού, εσύ που έζησες και προκάλεσες τα γεγονότα του 1821, εσύ ο επαναστάτης Έλληνας, ο εραστής της Ελευθερίας, ο αδέσμευτος άνθρωπος, πως μπόρεσες να υψώσεις το ανάστημά σου μπροστά σε μια αυτοκρατορία; Σε ρωτώ γιατί οι αυτοκρατορίες δεν έλειψαν ποτέ από τον πλανήτη, ούτε οι τύραννοι. Σε ρωτώ, μήπως η συμβουλή σου με βοηθήσει να καταλάβω το χρέος μου, όταν έρχομαι αντιμέτωπη με τους εχθρούς των ιδανικών μου, ή όταν οι έννοιες που αγαπώ χλευάζονται από τις επιλογές μου. Θαρρώ πως ξέρεις τι θέλω να σου πω, παππού μου, γιατί κι εσένα σε πλήγωσαν ηγέτες και ματαιόδοξοι, γιατί η επανάσταση δεν υπήρξε ποτέ εύκολη υπόθεση, ούτε έγινε μόνο μια φορά. «Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία», λέει ο ποιητής και εγώ που ως εγγονή σου έμαθα να αγαπώ την ελευθερία, αναρωτιέμαι τι σημαίνει αρετή και τι σημαίνει τόλμη. Υποπτεύομαι πως η εποχή την οποία καλούμαι να υπηρετήσω, επέλεξε να μην ακολουθήσει την αρετή και προτιμά να δειλιάζει, οπότε φοβάμαι για την τύχη της ελευθερίας.
Καλέ μου παππού, ακόμα αντηχεί στ' αυτιά μου η φωνή της κυρίας Ανδρονίκης, της δασκάλας που είχα στην Τρίτη Δημοτικού: «Χρωστάμε πολλά στους ήρωες που

θυσιάστηκαν για να είμαστε εμείς ελεύθεροι», μας έλεγε, και σήμερα η φωνή της είναι βασανιστική. Ναι, σου χρωστώ την ελευθερία μου, μα είμαι άραγε ελεύθερη; Ναι, εσύ μου έκανες ένα δώρο υπογεγραμμένο με το αίμα της καρδιάς σου: Μου έδωσες το δικαίωμα να αναπνέω το δικό μου αέρα, να αντικρίζω τον ουρανό κι όχι το χώμα, να στέκομαι όρθια και να μην γονατίζω, να σκέφτομαι αυτά που θέλω να πω και να λέω όσα σκέφτομαι. Βαρύ το δώρο σου παππού μου, όπως καθετί ανεκτίμητο, βαρύ και γεμάτο υποχρεώσεις. Βλέπεις, εσύ μου έκανες με η ζωή σου ένα δώρο που όμοιό του δεν υπάρχει στην πλάση, όμως εγώ τι θα αφήσω στο δικό μου εγγόνι; «Θέλει αρετή και τόλμη η ελευθερία» κι εσύ είχες αρετή και τόλμη και έφτιαξες την ελευθερία σου και τη δική μου. Αλίμονο: τι ελευθερία θα φτιάξω εγώ που θεωρώ τη μόδα αρετή και τη ελαφρότητα την ονομάζω τόλμη; Ποια ελευθερία θα προσφέρω στον κόσμο, εγώ που μη θέλοντας να συλλογιέμαι ελεύθερα, δεν ξέρω πως να συλλογιέμαι σωστά; Εγκλωβισμένη σε εύκολες ιδέες, σε εντυπωσιασμούς, σε βολεμένες παρατάξεις και τυχάρπαστα ασκέρια, κυνηγώ χίμαιρες, ακολουθώ κενόδοξα ινδάλματα, μιμούμαι ανόητες συμπεριφορές, μαϊμουδίζω και νοιώθω καλά μ’ αυτό. Δεν κοιτώ το φως κατάματα, γιατί κυκλοφορώ με γυαλιά ηλίου και στο σκοτάδι, δεν έχω οράματα γιατί τα όνειρά μου περιορίζονται στο ταμπελάκι μιας φιρμάτης μα άδειας τσάντας, δεν θέλω να βελτιωθώ γιατί μπορώ να γίνω γνωστός χωρίς ιδιαίτερο κόπο, δε θέλω να είμαι μάγκας γιατί είναι πιο εύκολο να είμαι ψευτόμαγκας. Κουράστηκα να χαραμίζω την ελευθερία μου παππού, όπως κουράστηκες κι εσύ να την χτίζεις. Μόνο που η δική σου κούραση σου έδινε δύναμη, ενώ η δική μου με κάνει πλαδαρό, βαριεστημένο, με κάνει σκλάβο. Τι θα απογίνει η ελευθερία στα χέρια μου παππού;
Μην απαντήσεις, γιατί η απάντηση σου θα είναι κοφτερή σαν τη σπάθα. Μην απαντήσεις γιατί γνωρίζω την αλήθεια, κι ας μην επιλέγω πάντα τη συντροφιά της. Δεν είμαι αντάξιά σου παππού, δεν άξιζα την τιμή που έλαβα, να γεννηθώ σε λαό ηρώων. Γι αυτό συγχώρα με που δεν είχες απασχολήσει τη σκέψη μου, ούτε τις προσευχές μου. Συγχώρα με που το «Θεός σ’χωρέσει» δε το έχω πει ποτέ ως τώρα για την ψυχή σου, μα η αλήθεια είναι πως δεν είσαι εσύ αυτός που το χρειάζεται. Με την αρετή και την τόλμη σου έφτιαξες ελευθερία γι’ αυτό έχεις σίγουρα μια θέση στον παράδεισο, στη χώρα των ενάρετων των τολμηρών και των ελεύθερων. Εσύ πρέπει να πεις το «Θεός σ’χωρέσει» για μένα, που 184 χρόνια μετά, δεν μπορώ ακόμα να διαχειριστώ με σύνεση την ελευθερία που μου χάρισες. Ελπίζω πως η ευχή ενός ήρωα είναι πιο δυνατή από την ανοησία μου και θα την νικήσει. Δεν μπορεί να χαθεί τόσος αγώνας εξαιτίας κακών κληρονόμων: ο άσωτος κάποτε θα σιχαθεί να τρέφεται με ξυλοκέρατα και θα επιστρέψει στην αρχοντιά της καταγωγής του. Εάν πιάσω πάτο καλέ μου παππού, τότε μπορεί να σηκωθώ και πάλι , να σε αναζητήσω και να σε μιμηθώ. Τότε μόνο θα ανακαλύψω τι σημαίνει αρετή και τι σημαίνει τόλμη και τότε θα φτιάξω κι εγώ ελευθερία για τις γενιές που ακολουθούν.

Με σεβασμό,
Μάρω Σιδέρη

(Πηγή: 'ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ')